

Intervju

NINA FUŠTAR - NAJMLAĐA DIRIGENTKINJA U OPERSKOM STUDIJU NARODNOG POZORIŠTA U BEOGRADU: Čovjek nikada nije imao ovoliko mogućnosti, samo je pitanje kako te mogućnosti koristimo

Intervju: Ana Galić

Photo: Nina Fuštar, privatna arhiva

Poštovana gospođice Fuštar, nesumnjivo ste postigli ogroman uspjeh postavši najmlađa dirigentkinja u operskom studiju Narodnog pozorišta u Beogradu. Mnogi bi rekli: „Ona je sretna...“, ali iza ovakvog uspjeha stoje sati i sati napornog rada i učenja, te pripremanja za buduća izvođenja. Možete li nam, za čitaoce A priori-ja, opisati trenutak kada ste po prvi put osjetili da je biti dirigent upravo poziv koji je namijenjen baš vama? Da li je to bilo rano tokom školovanja, ili pak kasnije?

Hvala Vam na ovako lijepim riječima. Kada se osvrnem unazad, zaista se osjećam kao da sam uvijek znala da je muzika moj put, ali sam tek pred početak srednje škole shvatila da me zanima dirigovanje. Upisala sam klavirski i teoretski odsjek u srednjoj školi i, osim što sam na teoretski smjer išla isključivo jer tamo ima predmet dirigovanje, ništa ozbiljnije nisam preduzimala u vezi sa tim. Ipak, život sve namjesti i eto me danas tu gdje jesam. Ove godine sam završila master studije dirigovanja na Fakultetu muzičke umetnosti u Beogradu u klasi maestra Bojana Sudića, članica sam operskog studija Narodnog pozorišta u Beogradu, tamo sufliram, dirigujem binsku muziku u operi, radim sa pjevačima, sviram, na novoj produkciji Verdijeve opere Falstaf bila sam asistent dirigenta, osim toga vodim amaterski hor Odjek i zaista mogu reći da sam sretna i ispunjena svojim životom trenutno.

Šta je to što tu palicu čini tako privlačnom i predstavlja smisao u životu?

Ono što je meni, kao mladoj dirigentici na početku profesionalnog puta, najuzbudljivije jeste proces rada na djelu. Interakcija sa kolegama, stalno tumačenje partiture, promišljanje i razmišljanje o djelu neizostavan su dio procesa koji se odigrava iza scene, a u kom umjetnici korak po korak iznova grade ono čemu publika prisustvuje kada dođe do javnog izvođenja. I nikad ne znate šta vas čeka, jer je muzika umjetnost koja se dešava u trenutku. Ja lično uživam u tom procesu, u saznanju da se krećemo i napredujemo zajedno kao tim. Ipak, koliko god da je uzbudljivo, koliko god da volim ovo zanimanje i smatram privilegijom, mogućnost da se bavim time, nisam sigurna da mogu da nazovem samo dirigovanje smislom života. Život ima toliko drugih divnih stvari koje, zajedno sa zanimanjem u kojem uživate, životu daju smisao.

Kako je izgledao vaš prvi dirigentski poduhvat?

Jedan od mojih prvih dirigentskih poduhvata je svakako bila vokalna grupa „Ameno“, koju sam osnovala još tokom srednje škole, nekad pred kraj 2016. godine. Skupila sam nekolicinu prijatelja i krenuli smo da pjevamo i nastupamo zajedno. Iz tog perioda nosim zaista samo najljepše uspomene.

Koliko je bitno pratiti unutrašnji poriv ka onome što vas ispunjava u životu i da li ste i dalje otvoreni i za drugačija iskustva u karijeri?

Mislim da je praćenje tog unutrašnjeg poriva jedan od čovjekovih najvažnijih zadataka u životu i jedini put da živimo istinski sretni i ispunjeni. Oduvijek sam se trudila da oslušujem sebe, ne baš uvijek jednako svjesno, ali slušala sam svoje potrebe i želje. I trenutno sam sretna. Međutim, to ne mijenja moju otvorenost za najrazličitija iskustva u životu i karijeri. Ono što mi donosi istinsku životnu radost jeste odsustvo straha od promjene. Ukoliko nekada u životu poželim da radim nešto drugo, ili osjetim opterećenje zbog profesije kojom se trenutno bavim, itekako sam spremna da je promjenim. To ne znači da ću sebe smatrati manje ili više uspješnom. Uspjeh je relativna stvar, a za mene je jedini stvarni uspjeh biti sretan i zadovoljan sobom i svojim životom.

Da li imate uzore među dirigentima i da li vam ne izostaje podrška starijih kolega od kojih uvijek možete naučiti još više? Mogu li mlađe generacije doprinjeti unapređenju ovog poziva, možda sa inovacijama?

Ne mogu da kažem da imam nekog uzora čijim bih putem voljela i ja da pođem, ili nekog na koga se kontinuirano ugledam. Trudim se da učim što više od svojih iskusnijih kolega, da se razvijam kao umjetnica i kao čovjek, istražujem, informišem se, iskoristim ono što smatram korisnim znanjem i idem nekim svojim putem. Mislim da mlađe generacije moraju da prate duh vremena i djeluju u skladu sa tim. Čini mi se da vrijeme nikada nije bilo brže, interesovanja ljudi se mijenjaju od danas do sutra, nedostaje nam strpljenja, sve imamo dostupno na dohvat ruke, preokupirani smo online svijetom i materijalno je uveliko postalo važnije od duhovnog. Ipak, to je svijet u kom živimo i zato treba stalno da promišljamo šta je ono čime možemo da zadržimo staru i dobijemo novu publiku. Ja podržavam sve inovacije, dokle god one ne skrnave umjetničko djelo.

Možemo li očekivati da vas vidimo jednog dana i u Zlatnoj dvorani bečkog Musikvereina, na Novogodišnjem koncertu Bečkih filharmoničara umjesto Franza Welser-Mösta (naravno da to očekujemo, ne sumnjajte)?

Plašim se da obećavam tako velike poduhvate, ali svakako da bih voljela.

Koliko je bila bitna podrška porodice i možemo li govoriti o uspjehu ukoliko ista izostane?

Ja mogu da govorim samo iz svoje perspektive, a meni je podrška porodice izuzetno bitna. Oni za mene predstavljaju vjetar u leđa i beskompromisnu podršku. Svakako da dio svog uspjeha pripisujem i njima.

Navedite nam molimo vas vaše omiljene kompozitore ili neka od njihovih djela.

Za mene je broj jedan Johan Sebastijan Bah (Johann Sebastian Bach). Sva njegova muzika je vanvremenska.

Ne bavite se samo svojim zanimanjem, nego ste dio brojnih kulturno-umjetničkih projekata. Da li smatrate da je renesansna ličnost, ona koja se ostvaruje na mnogo polja, zaista prevaziđena i vijekovima ranije, a kamo li danas, ili se, poput vas, ipak može pronaći i među nama?

Tokom renesanse živjeli su neki od najvećih umova ikada, pa ja sama ne bih imala hrabrosti da se poredim sa renesansnom ličnošću. Ipak, imam mnogo interesovanja, volim da učim, saznajem i zaista se trudim da balansiram

na različitim stranama. Trudim se da mi svaki dan bude ispunjen. Mislim da savremeno doba u kojem živimo, kada je cijeli svijet jedno globalno selo, kada su informacije dostupne za nekoliko sekundi, kada se granice i tabui ruše na svakom koraku, savršeno vrijeme za biti svestran, promišljati, kritički sagledati, biti radoznao i kreativan. Čovjek nikada nije imao ovoliko mogućnosti, samo je pitanje kako te mogućnosti koristimo.

Mladi ljudi često znaju sumnjati u sebe, odustajati od svojih snova, pomisliti da ukoliko se nešto ne dogodi odmah i sad, da nema smisla nastaviti raditi na onome što zaista žele u životu. Možete li im dati neki savjet?

Mislim da baš uvijek ima smisla raditi ono što osjećate duboko u sebi. Moja baka Mira ima sjajnu izreku koju mi iznova i iznova ponavlja: strpljen – spašen. I zaista jeste tako, ništa se ne dešava preko noći. Ipak, uvijek treba imati u vidu da je uspjeh vrlo relativna i trenutna stvar i da je on, u trenutku kada se desi, samo rezultat dugotrajnog i posvećenog rada koji ni tada ne treba da prestane. Ne vjerujem u neki krajnji uspjeh, jer ne vjerujem u granice i limite. Ja lično volim sebi da zadajem male ciljeve svaki dan. Na taj način se svakodnevno radujem sitnicama i motivišem sebe da ne ostajem u mjestu. To me raduje, a mislim da je zapravo radost ono što svaki čovjek mora da pronađe u sebi.

Hvala vam na izdvojenom vremenu.